

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Srpen 2023

Ročník 4, číslo 34

*Z jeho rozhodnutí jsme se znovu
zrodili slovem pravdy, abychom
byli jakoby první sklizní
jeho stvoření.
(Jakub 1,18)*

OBSAH

Ten nečistý osel jsi ty sám	3
Otec vlasti? Seznamte se!	4
Zbožnost Otce vlasti	7
Sebeklam	10
Svoboda Božího dítěte	13
Sesazen z trůnu, ale ne zničen!	17
Bojovníci ve víře	18
Víra a odvaha	23
Poslán Bohem	28
Preferovaná záměna	29
Užitek nemoci	31
Bůh má tři sekery	34
Nezávislé církve	35
E-shop Soli Deo Gloria	38

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**

Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5

Odp. redaktor Jaroslav Kernal

© Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

kernalj@solideogloria.cz

Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)

Vychází měsíčně.

Ev. č.: MK ČR E 24450

Tisk: Expresita s.r.o.,

Martina Granca 3615/15

841 02 Bratislava Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! (Ž 67,2)

Nacházíme se v nesnadné době – prohlubuje se ekonomická krize, vytváří se stále hlubší propasti mezi lidmi dokonce i v rámci jedné rodiny, jsme svědky „utahování šroubů“ ve společnosti co se týče občanských svobod, především svobody slova, společnost upadá do stále většího chaosu a morálního marasmu. Ale jako křesťané dobře rozumíme tomu, že Hospodin kraluje! Proto voláme spolu s žalmistou: „Kéž je nám Bůh milostiv!“ – To je totiž to jediné, k čemu se můžeme upínat, Boží milosrdenství a slitování.

Modlím se za to, aby i toto číslo časopisu Soli Deo Gloria bylo ke slávě Boží a aby ve vašich životech svým obsahem přispělo k tomu, že budete více důvěřovat našemu Pánu, lépe porozumíte jeho prozřetelnosti a zaradujete se z jeho nádhery a ze spasení, které nám vydobyl svou smrtí na kříži a potvrdil svým vzkříšením třetího dne.

Jaroslav Kernal

TEN NEČISTÝ OSEL JSI TY SÁM

Charles Spurgeon

Osla, který se narodil jako první, vyplatíš ovčí; jestliže jej nevyplatíš, zlomíš mu vaz. (Ex 34,20)

Každé prvorozené stvoření musí patřit Hospodinu, ale protože osel byl nečistý, nemohl mu být obětován. Co tedy? Měl by mít výjimku z tohoto obecně platného zákona? V žádném případě! Bůh nepripouští žádné výjimky. Osel mu náleží, ale on ho nepřijme. Nezmenší svůj nárok, ale přesto se nemůže spokojit s nečistou obětí. Nezbyvá jiná cesta než vykoupení – osel musí být vykoupen výměnou za beránka. A pokud nebude vykoupen, musí zemřít!

Má duše, tady je pro tebe poučení! Ten nečistý osel jsi ty sám! Jsi právem majetkem Pána, který tě stvořil a chrání – ale jsi tak hříšný, že tě Bůh nechce, nemůže přijmout! Je to přesně tak: Beránek Boží se musí postavit na tvé místo – nebo budeš muset zemřít navěky! Ať se celý svět dozví o tvé vděčnosti tomuto neposkvrněnému Beránkovi, který za tebe zemřel, a tak tě vykoupil ze smrtelného prokletí zákona!

Copak si Izraelci nikdy nepoložili otázku, kdo by měl zemřít – osel, nebo beránek? Neměl by se člověk pozastavit nad tím, jaká je hodnota těchto zvířat, a porovnat je? Je jisté, že hodnota hříšného člověka a neposkvrněného Pána Ježíše se nedá srovnávat! Přesto Beránek zemře, a člověk, osel, je ušetřen!

Má duše, obdivuj nezměrnou Boží lásku, kterou k tobě chová!

Hnusní červi jsou vykoupeni krví svatého Beránka Božího!

Prach a popel jsou vykoupeny cenou, která je mnohem vyšší než stříbro a zlato!

Jaký osud by mě čekal, kdybych nenašel tak přehojné vykoupení!

Zlomení vazů osla bylo jen dočasnou odplatou. Kdo však změří věčný hněv, který přichází, jehož hranice si nelze představit! Neocenitelně drahý je ten slavný Beránek, který mě vykoupil z takového odsouzení!

OTEC VLASTI? SEZNAMTE SE!

Karel IV. Lucemburský (1316–1378)

Následující text je první kapitolou, jakousi předmlouvou z vlastního životopisu Karla IV., Jehož Vojtěch Raňkův z Ježova (1320–1388) při jeho pohřbu označil za Otce vlasti. Český král a římský císař Karel Lucemburský napsal tato slova svým nástupcům. Ve skutečnosti je to krátké, ale velmi silné a jasné kázání. Jaké požehnání by přineslo, kdyby taková kázání zněla dnes z kazatelen českých církví.

–jk–

Svým nástupcům, kteří budou sedět na mém dvojím trůně, chci dát poznat dvojí život tohoto světa, aby z něho vyvolili lepší. Představa dvojího života nám v mysli lépe vyvstane, když užijeme podobenství o dvojí tváři. Neboť jako tvář, kterou zříme v zrcadle, je prázdná a není nic, tak také život hříšníků je prázdný a není nic.

Proto praví Jan [Orličník] v evangeliu: „A bez něho není učiněno nic, co je.“ Jakým ale způsobem je možné obrátit v nic dílo hříšnickovo, když je přece učinil? Hřích vpravdě učinil, nikoliv skutek. Latinské slovo opus [dílo] je odvozeno od optacio [žádost] a hříšník si vždy žádá rozkoše a poskvřňuje se jimi. Vpravdě se ve svých žádostech klame, neboť touží po věcech podléhajících zmaru, které se obracejí vniveč. A tak se pohřbívá jeho život s ním samým; neboť když tělo spěje k zániku, končí se i jeho žádosti.

Avšak o druhém životě praví Jan Evangelista: „Co učiněno je v něm, byl život a život byl světlem lidí.“ Kterak však učiníme, aby náš život byl v něm a aby byl světlem naším, nás učí Spasitel řka: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.“ Kdo žijí z takového pokrmu duchovního, zůstávají na věky. Přihlédněme, jak mají být z něho živi. Zda, požíváme-li tělesně rozličných pokrmů, jež podléhají zkáze, nemusíme na ně mít chuť a zda naše vnitřnosti je nemusí dychtivě

přijímat a rozvádět po ústrojích našeho těla, aby se proměnily v krev? I zda by duch, který v krvi přebývá, s životem naším mohl tam zůstat? Poněvadž se však tělo porušuje, člověk umírá. Kdo však pojídá onen pokrm duchovní, z něhož duše je živa: zdali není třeba, aby člověk [ten] po něm v duši své toužil, žádostivě jej přijímal a horlivě v lásce choval, aby jiskry onoho pokrmu žehem slasti a lásky se v něm vznítily? A v nich pak aby duše měla svou životní potravu a aby v něm přebývala? A jako v tom pokrmu není nic porušitelného, tak všichni, kdo v něm přebývají, jsou prosti veškerého porušení a budou živi na věky. Což potvrzuje Spasitel, řka u Jana v VI. kapitole: „Toto je chléb živý, který sestoupil z nebe, a bude-li kdo jíst z toho chleba, nezemře na věky.“

Život věčný je světlo člověka a bez Boha není možný. A proto praví tentýž Evangelista: „A život byl světlo lidí,“ poněvadž jiný život pokládá za smrt. A vskutku je to smrt, neboť je takový život přetrpký. Co je ostatně trpčího, než když milovníci rozkoší musí za ně pak takové tresty vytrpět? Nejsou totiž toliko mrtvi, nýbrž každou hodinu odumírají. Ale ti, kdož žijí životem věčným, právem se nazývají živými, protože se vzepřeli smrti, odmítnuvše rozkoše tělesné, a za odměnu získali rozkoše věčné.

Ale mnozí pojídají duchovní pokrm bez chuti a žádosti a vyvrhují jej ze svých srdcí. Běda jim! Neboť provinění jejich je popsáno u Jidáše, a trest jejich bude jako u Dátana a Abírama, a ten pokrm nebude prospívat jejich duším jako potravu. Což nepoznáváte, že když zvíře žere bez chuti, nepřichází mu krmě k výživě, ale že se trápí bolestí? Mnohem více se budete trápit vy, protože váš trest bude věčný, jako pokrm je věčný. Následování takových lidí, zapřísahám vás, se varujte, ale žádejte si přijímat za potravu svých duší onen pokrm a nežijte bez něho, abyste byli živi na věky. „Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.“ Vždyť chléb nebeský je netoliko chléb, nýbrž i tělo i slovo, a kdyby byl toliko tělo, neměl by potravu pro věčný život. Kterak však onen chléb je tělem, praví nám Spasitel: „Chléb, který já dám, je mé tělo.“ A to Slovo je tělo, jak praví Jan v evangeliu: „A slovo se stalo tělem.“ To slovo byl Bůh, jak o něm praví týž Jan: „A Bůh byl to slovo.“ A tak je tento chléb tělem, slovem

i Bohem. Kdo chce přijímat ten chléb, musí přijmout tělo, slovo i Boha v onom chlebě nebeském, jenž se nazývá chlebem andělským. Při přijímání chleba je třeba, aby přijímáno bylo slovy pravdy. O tom slově praví Kristus: „Já jsem pravda a život.“ Kdo neslyší a nepřijímá slova pravdy, nepřijímá onoho chleba.

Dále musí ten, kdo přijímá chléb, přijmout tělo. Neboť když jej Pán svým učedníkům rozdával, pravil: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává,“ a krev toho těla dal jim, řka: „Toto je kalich mé krve nového a věčného zákona, která se prolévá za mnohé.“ Když pak člověk přijímá ono tělo, nechť zničí tělo své a vydá je za Krista a nesa svůj kříž nechť jej následuje, aby byl účasten jeho smrti a utrpení a měl v budoucnosti podíl na slávě jeho jména. Když pak přijímá tělo, musí je přijímat i s oním pravým chlebem, jak sám Kristus praví: „Já jsem chléb pravý, který jsem z nebe sestoupil.“

Sám Kristus nám potvrdil nový a věčný zákon tímto chlebem. A o tomto potvrzení zpívá David v žalmu: „A chléb ať posilní srdce člověka.“ David pak nikoli bez zásluhy mluví v podobenství o věčném chlebě. Neboť jeho dům se nazývá Betlém, což se vykládá jako „dům chleba“. Bůh chtěl, aby se z tohoto domu narodil jeho Kristus, který je pravý chléb. A proto jej Písmo nazývá „z domu Davidova,“ což je z domu chleba. Nechť pak posílí onen chléb vaše srdce a duše ve své svaté lásce a milosrdenství, tak abyste mohli projít královstvími časnými a abyste neztratili království věčné.

Amen.

Z latiny přeložil dr. Jakub Pavel, DrSc. Vyšlo v r. 1974 v knize „Kroniky doby Karla IV.“, Vydalo nakladatelství Svoboda.

ZBOŽNOST OTCE VLASTI

Jaroslav Kernal

Do úvodu tohoto čísla časopisu jsem zařadil první kapitolu z vlastního životopisu Karla IV. (Vita Caroli), Otce vlasti, českého krále a císaře Svaté říše římské. V roce 2005 se v anketě *Největší Čech* umístil na druhém místě hned za fiktivní postavou populárního Járy Cimrmana. Po úpravě pravidel soutěž vyhrál jako největší skutečně existující Čech. Na rozdíl od Járy Cimrmana, který se sice hlásil ke svému českému původu, ale nikdy se nehlásil k žádnému vyznání, byl Karel IV. oddaným křesťanem. Nutno dodat, že byl křesťanem své doby.

Karlovu víru nemůžeme poměřovat evangelikálníma očima současnosti. Žil v „křesťanské“ Evropě, kde až na výjimky byli jenom křesťané – oněmi výjimkami byli heretici, jako např. kataři nebo také valdenští. Každý, kdo se zde narodil, byl pokřtěn a byl považován za křesťana, takže jenom v ojedinělých případech můžeme sledovat zjevné obrácení. Jak to bylo v Karlově životě, nevíme, ale víme, že někdy ve svých dvanácti letech byl uchvácen kázáními Pierra z Rosieres, biskupa z Arrasu, který se na rok stal jeho učitelem a vychovatelem, později na nějaký čas také blízkým přítelem a mocným zastáncem (jako papež Klement VI.). Nevíme nic, o jeho zbožnosti v předchozích letech, ale od této doby ji můžeme sledovat stále více.

Když ho jeho otec Jan v patnácti letech (r. 1331) povolal do Itálie, aby tam vyřešil politické a vojenské problémy, které si Jan svým nezodpovědným jednáním způsobil, jen o vlast unikl smrti. Pravděpodobně to byl milánský kníže Visconti, kdo nechal otrávit snídani pro jeho družinu. Karel však ten den nesnídal, protože chtěl jít po mši ke svatému přijímání (Večeři Páně). Když se vrátil ze mše, část jeho družiny v bolestech umírala. O dva roky později, stále ještě v severní Itálii měl další silný zážitek spojený s vírou. Zjevně nebyl jediný, jak se můžeme dočíst v jeho životopise. Jeho političtí protivníci často umírali dříve, než došlo k otevřenému konfliktu – např. když Karel vytáhl s velkým vojskem proti Ludvíkovi Bavorskému, dlouholetému

nepříteli Lucemburků, dostihla ho po překročení bavorských hranic zpráva, že Ludvík na lovu spadl z koně a zlomil si vaz. Žádná válka se nekonala, místo toho následoval mocný triumf.

Když Karel převzal správu českých zemí po svém otci, byla to země zplundrovaná špatnou nebo spíš žádnou politikou jeho otce, země, v níž třicet let spolu bojovali o moc šlechtické rody, královský majetek byl rozprodán nebo dán do zástavy, nebylo to příliš bezpečno a o nějaké prosperitě se nedalo příliš mluvit. „Když je v zemi nevěrnost, bývá v ní mnoho velmožů“ (Př 28,2) – a platilo to jak tehdy, tak nyní. Text tohoto Šalomounova přísloví pokračuje následujícími slovy: „ale člověk rozumný a znalý udrží řád“ – z Boží milost naše země měla v Karlovi krále, který byl takovým člověkem.

Protože Karel byl jedním z mála vzdělanců na evropských trůnech a dost možná první český panovník, který uměl číst a psát, je klidně možné, že kniha Přísloví byla jedním z jeho „manuálů“. Boží slovo říká, že „král zajistí zemi právem, ale kdo ji vydírá dávkami, pustoší ji“ (Př 29,4). O to Karel usiloval a historie dokazuje, že se mu to také dařilo. Uděloval různá práva městům, takže se začalo dařit obchodu, ruku v ruce s tím šla vzdělanost, protože měšťané i šlechta chtěli mít syny, kteří budou vzdělaní a budou se moci dobře postarat o to, co vybudovali jejich rodiče. Karel založil v Praze univerzitu, aby se Praha dostala mezi ostatní významná evropská města. A nešlo mu jenom o ekonomickou prosperitu, ale i – a možná především – o duchovní růst.

Protože Karel nenacházel v Čechách příliš mnoho dobrých a horlivých kazatelů (co by asi řekl dneska?), povolal roku 1363 do Prahy v té době již velmi známého kazatele Konráda Waldhausera. Díky jeho působení došlo o oživení zbožnosti, k nápravě mravů a také k tomu, že povstali lidé, kteří v jeho práci pokračovali (jako např. Milíč z Kroměříže).

Karel nechal budovat kostely, zakládal kláštery, podporoval kázání ... a v mnoha jeho dalších činech můžeme vidět hlubokou zbožnost – jakkoliv to byla zbožnost odpovídající dané době (např. typické bylo pro Karla, že z celé říše shromažďoval ostatky svatých – čehož nejvýraznějším dokladem je kaple svatého kříže na Karlštejně).

O jeho zbožnosti může také nepřímo mluvit příběh jeho dcery Anny, kterou provdal za anglického krále Richarda II. Jednou ze vzácných věcí, kterou si Anna přivezla na královský dvůr do Anglie, byla Bible v českém jazyce (kromě Bible v latině a Bible v němčině). Viklef v té době dokončoval svůj překlad Bible do angličtiny a tuto svou práci tak mohl obhajovat slovy: „Když má Bibli ve svém jazyce ten malý národ, tak proč ne Anglie?“ Manželství Anny (sestry Václava IV.) s Richardem bylo také důvodem, proč čeští studenti odcházeli studovat do Anglie, kde se seznamovali s učením Jana Viklefa, jehož spisy následně přinášeli do Čech. Ale to už je jiná kapitola dějin.

Každopádně když Karel odcházel v roce 1378 z tohoto světa, byly české země úplně jiné, než když se tu v roce 1316 narodil. A nemalou měrou se o to také sám – samozřejmě s Boží pomocí – zasloužil. Muž, který usiloval spravedlnost, právo, který měl na mysli prosperitu země a jejích obyvatel, kterému šlo nejenom o jejich tělesné blaho, ale zjevně i to duchovní. Nechtěl bych si Karla IV. idealizovat, protože to byl stejný hříšník, jako každý jiný člověk, ale jsem vděčný Bohu za to, že nám dal takového panovníka, k němuž se můžeme vracet pro inspiraci, povzbuzení i příklad. Kéž by nám Pán vzbudil takové státníky i dnes.

Sílu Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš. (Ž 99,4)

Milosrdenství a věrnost chrání krále, milosrdenstvím podepře svůj trůn. (Př 20,28)

Vévoda bez rozumu znamená mnoho útisku. Kdo nenávidí zisťnost, bude dlouho živ. (Př 28,16)

V množství lidu spočívá důstojnost krále, kdežto úbytek národa je zkáza pro vládcu. (Př 14,28)

Odstraní-li se svévolník z blízkosti krále, jeho trůn bude upevněn spravedlností. (Př 25,5)

SEBEKLAM

Tom Ascol

Všimli jste si někdy, kolikrát a jakými způsoby Bible varuje před tím, abyste se nechali oklamat? Jasným napomenutím i názorným příkladem nás Bůh opakovaně vyzývá k tomu, abychom se měli na pozoru před vírou v lež. Právě to je klam - věřit něčemu, co není pravda. Je to jedno z velkých děl nepřítele našich duší. Proto nás před ním Pán v Písmu opakovaně varuje:

Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem to‘ a ‚nastal čas‘. Nechodte za nimi. (Lk 21,8)

Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. (Ř 7,11)

Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. (1K 6,9–10)

Neklamte se: ‚špatná společnost kazí dobré mravy‘. (1K 15,33)

Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu. (2K 11,3)

Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. (Ga 6,7)

Avšak se zlými lidmi a podvodníky to půjde stále k horšímu, neboť klamou jiné i sebe. (2Tm 3,13)

Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závistí, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,3)

Neklamte sami sebe, milovaní bratří! (Jk 1,16)

...jejich svůdce dábel ... aby oklamal národy (Zj 20,8.10)

Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. ... Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 8,32; 17,17)

Je-li klam nebezpečný, je sebeklam katastrofální. Pokud vás podvedl někdo jiný, nese vinu za váš stav i on, ale pokud jste se podvedli sami, jste za to zodpovědní jen vy. Sebeklam je navíc zhoubně destruktivní. Je těžké ho odhalit a ještě těžší odstranit.

Přemýšlejte o tom. Setkali jste se někdy s člověkem, který se přiznal k sebeklamu? Podstata sebeklamu spočívá v tom, že si člověk neuvědomuje, že věří lžím. Sebeklam vzniká z toho, že žijeme na základě vlastního přesvědčení. Takoví lidé se poměřují sami se sebou, porovnávají se sami se sebou a, jak říká Pavel, „ztrácejí soudnost“ (2K 10,12).

To je problém, který Ježíš odhalil církvi v Laodiceji. Podváděli sami sebe. Jejich hodnocení sebe sama se radikálně lišilo od Ježíšova hodnocení jich samých. Jejich sebehodnocení vypadalo následovně: „Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji!“ Ale Ježíš je hodnotil takto: „Nevíš, že jsi ubohý, bídný a nuzný, slepý a nahý“ (Zj 3,17). Uvěřili lžím. Jejich tiskové zprávy na zemi byly zcela opačné než jejich záznamy v nebi. V tomto ohledu byl jejich stav stejný jako stav církve v Sardách, které Ježíš řekl: „Podle jména jsi živý, ale jsi mrtev“ (Zj 3,1).

Dokážete si představit nebezpečnější pozici z duchovního hlediska? Mít pověst živé církve – psát o ní v denominačních novinách jako o vzorové církvi – a přitom být v očích Pána mrtvá! Myslet si, že je všechno v pořádku, a přitom je podle Ježíše všechno shnilé!

Pouhá možnost, že se dostaneme do takové smrtelné pasti, by měla být dostatečným důvodem k tomu, aby i v tom nejzkušenějším věřícím a v té nejdokonalejší církvi vzbudila krajní pokoru. Měla by nás vyzývat k radikálnímu odhodlání poměřovat svůj život tím, k čemu nás Písmo vyzývá, abychom byli takoví, jací bychom měli být a co máme dělat, a ničím jiným. Mělo by nás to přimět k ochotě naslouchat kritice – dokonce i kritice od těch, kteří nám otevřeně oponují (v tomto ohledu mi někteří z mých nejsilnějších oponentů posloužili nejlépe, protože neměli zájem šetřit mé city, jak to někdy dělají přátelé, a proto mluvili upřímně, i když tvrdě, o mých chybách).

Naše modlitba by měla být stejná jako Davidova:

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'! (Ž 139,23–24)

A konečně, stále přítomné nebezpečí sebeklamu by nás mělo přimět utíkat se k Ježíši Kristu jako velkému Pastýři našich duší. Zoufale ho potřebujeme, abychom se postarali o své postavení a svůj život. Potřebujeme jeho ochranu a zaopatření na každém kroku naší cesty. Naší jedinou nadějí a jistým zdrojem je totiž jeho spravedlnost a jeho oběť, kterou přijímáme pouze a jedině skrze víru.

www.founders.org

Samuel řekl Saulovi: „Nyní tedy poslechni Hospodinova slova. Toto praví Hospodin zástupů: Mám v patrnosti, co učinil Amálek Izraeli; položil se mu do cesty, když vystupoval z Egypta. Nyní jdi a pobij Amáleka; jako klaté zničíte vše, co mu patří. *Nebudeš ho šetřit, ale usmrtíš muže i ženu, pachole i kojence, býka i ovci, velblouda i osla!*“

Saul svolal lid a dal mu nastoupit v Telaímu; bylo to dvě stě tisíc pěších a judských mužů deset tisíc. Pak Saul přitáhl až k Amálekovu městu a v úvalu umístil zálohu. ... A Saul Amáleka pobijel od Chavily směrem na Šúr, který je naproti Egyptu. Amáleckého krále Agaga chytil živého, ale ostřím meče vyhubil všechn lid jako klatý.

Saul a jeho lid ušetřil Agaga a nejlepší kusy z bravu a skotu, z druhého vrhu, a ze skopců a vůbec ze všeho pěkného, a nechtěli je vyhubit jako klaté. Jako klaté zničili jen to, co bylo podřadné a bezcenné.

Za časného jitra šel Samuel vstříc Saulovi. ... Když Samuel přišel k Saulovi, ten ho pozdravil: „Buď požehnan od Hospodina. *Řídil jsem se Hospodinovým slovem.*“

Samuel se však tázal: „A co to bečení ovcí, jež doléhá k mým uším, a to bučení dobytka, které slyším?“

Saul vysvětloval: „Přivedli je od Amáleka. Lid ušetřil nejlepší kusy z bravu a skotu, *aby je obětoval Hospodinu, tvému Bohu.* Ale zbytek jsme vyhubili jako klatý.“

(1. Samuelova 15,1–15, zdůraznění JK)

SVOBODA BOŽÍHO DÍTĚTE

Jan Karafiát

*Neftalí, laň vypuštěná, promlouvá úchvatnými slovy. (Gn 49,21)
Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte
si na sebe znovu vložit otrocké jho. (Ga 5,1)*

Představte si, milí přátelé v Kristu, toho starého Jákoba, muže Božího, jak umírá. Má kolem sebe shromážděné syny, dvanáct synů. Co přeje takový otec svým milým synům, když umírá? To, co pokládá za to nejvzácnější, a každému něco zvláštního. A když připomíná to lvíče, tak je to něco vzácného v jeho očích. Když Mojžíš umírá a připomíná lidu to orlí mládě, tak je to v očích Mojžíšových něco vzácného, být takovým orlím mládětem. A když rozumíte, tak vidíte otevřený nový svět. Ano, to by něco bylo, být takovým orlíčkem a takovým lvíčetem a takovou laní! Ale jestli se Pán Bůh do toho nevloží, co ze mne bude? Červ, který se válí v prachu.

Rád bych předkládal čtvero věcí:

I. Každý Boží člověk má být takovou laní

Každý člověk Boží, nejen Neftalí, je povolán k tomu, aby byl na světě takovou laní, která je vypuštěná na svobodu, a která promlouvá úchvatnými slovy. A když každý, tedy ty i já. To je mé i tvé povolání. A když je ten starý Jákob člověk Boží, nemůže svým dětem přát nic jiného, než aby byli synové Boží. A když nepozorují na rodičích, že si přejí, aby jejich synové byli syny Božími, jak mohu věřit, že jsou sami syny Božími? Člověk Boží nemá vzácnější přání, než aby jeho syn byl člověk Boží. A podle jeho zvláštnosti přeje jemu ještě něco zvláštního. Ten obsah je pro všechny, nejen pro jednoho. Ale ta zvláštnost je jen pro jednoho. Juda aby byl jako lvíče. To se týká toho člověka Božího. Podívejte se, prosím, do Příslloví 28,1: „Svévolníci utíkají, i když je nikdo nepronásleduje, ale spravedliví žijí v bezpečí jako lvíče.“ Nejen Juda,

ale každý člověk Boží je jako mladý lev. A když Jákob přeje Neftalímu, aby byl jako laň, vypuštěná na svobodu, pak je to pro každého člověka Božího. To musíte mít i vy, protože jste lid Boží a on si přeje mít lid Boží takový, jaký je lid Boží. Chce, abyste byli takovou vypuštěnou laní. Jestli jste lidem Božím, pak si nepřeje, abyste byli svázáni a nemohli se hnout. On si přeje, abyste byli jen jednou věcí vázáni, a tou je jeho vůle, jeho přání. A tím je řečeno, že to u vás nesmí chodit tak jako u druhých. Oni vám do toho nesmějí říci ani slůvko a proto musíte být laní. Rozdíl mezi svobodou lidu světského a svobodou lidu Božího je: Svoboda lidu světského spočívá v tom, že každý má plné právo jít za tím, co pokládá za nejlepší pro svůj prospěch, pokud nepřekáží druhým. To je svoboda, za kterou se ženou všichni. Ale s lidem Božím se to má jinak: „Svoboda je, abych mohl být tím, co si přeje Pán Bůh a žádný mi v tom nesmí překážet.“ Tohle je vaše povolání. Nesmíte být svázáni. Nesmíte být přivázanou laní. A teď se dostaví ty vzácné věci. „Neftalí, laň vypuštěná, promlouvá úchvatnými slovy.“

Jakými úchvatnými slovy? To je to, co nese s sebou ta svoboda Boží, co on sám do vás vkládá a co se začíná ukazovat. Otevřete si, prosím, Koloským 4,6: „Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité; ať víte, jak ke komu promluvit.“ Aby každé naše slovo bylo úchvatné podle Božího srdce! A každé vaše slovo je takto úchvatné, pokud je vaše slovo Slovem Božím. „Abyste rozjímali nad jeho zákonem ve dne i v noci.“ To je vaše povolání. Musíte být plni jeho samého a pak budete plni jeho Písma a pak budete také plni jeho způsobů. „Zůstaňte ve mně!“ Ano, a pak se dostaví hojné ovoce: Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.

To je vaše povolání být jako laň puštěná na svobodu, která se nedá svázat. Nu, to se krásně poslouchá, ale teď ta skutečnost!

II. Vždyť to takové není!

Přirozeně ne. Žádný se nenarodí jako laň, která promlouvá úchvatnými slovy. Čím dříve to pochopíte, tím lépe. Jaké to tedy na světě je? Takové, jaké to je. Ale za to nemůžete. Vy se nemusíte bát. Jen, abyste to už poznali! Všechno je tělesné. A co si od tělesnosti slibujete?

Jestli si slibuji od vašeho srdce to, co v něm není, tak se musím zklamat. A každý máte ve svém srdci skutky těla. Když čekáte od člověka všechny skutky těla, tak se nepřepočítáte ani jednou. Nikdy si nikdo nemyslí, že to takové není. Nu, dejte si práci, abyste na světě něco dokázali! Vždy bude patrné, že jste jen lidé, tělesní lidé! Ale vy máte být laní a máte být jednorožci. Podívejte se do knihy Soudců 16,21–22: „Pelištejci se ho zmocnili, vypíchli mu oči a odvěkli ho do Gázy, kde ho spoutali dvojitým bronzovým řetězem. Ve vězení musel mlít. Ale vlasy na hlavě mu začaly hned po oholení dorůstat.“ To je kariéra světského člověka. Je spoután řetězy, a ne jedním. Otevřete si, prosím, Přísloví 7,21–23: „Naklonila si ho mnohým přemlouváním, svými úlisnými rty ho svedla. Hned šel za ní jako vůl na porážku, jako pošetilec v poutech k potrestání, než mu šíp rozetne játra; spěchá do osidla jako ptáče, neví, že mu jde o život.“ Šalomoun tu popisuje kariéru přirozeného člověka. Vymanit se můžete z jednoho řetězu, ale upadnete do druhého, z jednoho hříchu do druhého. Hřích tu je. A když všichni pravíte: „Ne, tak to není“, nemáte pravdu. To je jen ta stará řeč všech, protože jste otroci od kosti. Co pravíte, to znamená nejen: my to nezměníme, ale také: my to nevidíme! A nyní to třetí:

III. Jen Ježíš z vás udělá takovou laň

Takovou laní vypuštěnou na svobodu se stanete jen tehdy, když se do toho vloží Pán Ježíš a obrátí vás. Jinak to nikdy nešlo. Vy budete vypuštěná laň plná úchvatných slov a budete požehnáním světu. To je jádro a to je to Boží neskonale milosrdenství. On to neustále dělá. A já mám naději, že se to stane u vás. Co žádné řeči nemohly dokázat, žádné studie, to on dovede způsobit jediným dotykem. „Pokoje nemá jediná kost ve mně.“ Ale kde by měly kosti tvé pokoje při hříchu?! To není možné a šťastný jsi člověk, jestliže to již vidíš! On ti nezjeví to nejvzácnější, pokud nad sebou nepláčeš. Pořád si myslíte, že již přichází jaro, ale ve vašem srdci je pořád plno sněhu a ledu. Ale když se začnete poznávat a pláčete nad sebou, již taje. A tu vám zjeví své věčné evangelium. „Slovo se stalo tělem.“ „To je ten Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Ve Starém zákoně to má smysl jen tehdy, když

rozumíte, že on je ten, který to všechno prosadí a provádí. Žádné školy se neptáte, protože to žijete sami. Jdete na svobodu. „Osídlo je protřeno, unikli jsme“, ale ten dobrý pastýř zahynul. A teď vás má na to, aby vás krásně vedl. On tu chce mít svou duchovní církev.

O tu se nebojte, ale vy zůstaňte v něm. Jeho působením dojde na úchvatná slova. Nemyslete si, že jste u konce se Slovem Božím. Tu právě na vás čekají úchvatná slova. A nyní se podívejte do druhého textu. To je to čtvrté, co bych rád předkládal.

IV. Zůstaňte v té svobodě

Když jste Božím působením takovou vzácnou laní, a zůstáváte takovou svobodnou vypuštěnou laní a nedostanete se do těch osidel! Jakmile ztratíte Pána Ježíše z očí, tak jste ztraceni! On vás nechal i po vykoupení ve starém těle. Tak to vymyslel. To není nic nového, tak to bylo vždycky. On to tak chce. A tak je tu stálé nebezpečí, abyste nevyvedli to, co starý člověk vyvádí. Že vám hřích pokazí všechno, to je vám jasné. Ale nejen zjevný hřích to všechno pokazí, ale kteroukoliv přirozenou věcí si všechno pokazíte, když při ní ztratíte Pána Ježíše z očí.

I ten zákon se vám stane osidlem. Zákon je vzácný, jak dalece v něm vidím Pána Ježíše, jak dalece je pěstounem ke Kristu. Jakmile však chceme zachovávat zákon a ztratíme Pána Ježíše z očí, tak vás ten zákon uškrtí. Když však je on v mém srdci a zákon je v srdci, pak dochází na úchvatná slova. Ale když je v srdci svět, tu Duch svatý odstoupí a zůstanete tělesnými lidmi. Jak si to tam ten farizeus vypočetl! „Já se postím, já všechno konám do písmene.“ Ty zaslepenče, copak se to Pánu Bohu může líbit, když máš v srdci svět a konáš takové skutky? Copak platí to, co já dělám? Ne, platí to, co já mám v srdci. Tak se věci mají. Již jste ztratili ta úchvatná slova té laně a všechnu tu svobodu dítěte Božího! Jinak to nemůže být.

Podívejte se na starého člověka, Jákoba. Umírá. Vidíte, že je to obrácený člověk, když dovede svému synu přát to, co mu přeje. „Vy synové, abyste byli všichni synové Boží a Boží svědci. A k tomu musíte mít nezávislost a odvalu.“ Tak on, kdežto my jinak: Vy musíte být znovuzrození lidé, nezávislí a plni Božích slov! Jaké svědectví můžete

světu nést, jestli nejste taková laň? Ducha svatého nezarmucujte a zůstanete ve svobodě, do které vás postavil!

„Neftalí, laň vypuštěná, promlouvá úchvatnými slovy. Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.“ Amen.

Kázáno 6. února 1910.

SESAZEN Z TRŮNU, ALE NE ZNIČEN!

John Angell James

Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. (Ř 7,18)

Křesťan je skutečně obnoven, ale zároveň jen částečně posvěcen. Hřích je svržen z trůnu, ale není zničen! Převládající chuť a rozpoložení křesťana jsou svaté, ale zbožné zásady možná ještě nezapustily své kořeny příliš hluboko v jeho duši. Jeho svaté záměry jsou poněkud kolísavé a jeho sklony ke zlu jsou někdy silné. Musíme nést břemeno své tělesné zkaženosti, které nás bez velké námahy a úsilí bude v křesťanském životě smutně brzdit.

Jsmo jako poutník, který je na bezproblémové cestě, má pěkné počasí, důvěrně zná cestu a má příjemné a užitečné společníky – ale zároveň velmi kulhá nebo má břemeno, které musí nést. Jeho kulhání či náklad ho velice zdržují. Jeho pozornost musí být zaměřena na tyto věci. Jedno musí vyléčit nebo druhé odlehčit, jinak bude postupovat pomalu.

BOJOVNÍCI VE VÍŘE

Jaroslav Kernal

V čem spočívá podstata boje, který vedeme? Víme, že se jedná o duchovní boj – dokonce i boj s falešnými učiteli, je duchovním bojem:

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6,12)

Žádný křesťanský boj není tělesným bojem. Nedobýváme fyzická království a zbraně našeho boje nejsou světské (2K 10,4). Svou sílu hledáme u Pána, v jeho veliké moci (Ef 6,10), což nám znovu ukazuje na to, jak náš boj souvisí s evangeliem – jak je nezbytné, abychom stáli na evangeliu, na tom, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Není žádné jiné místo, odkud bychom mohli čerpat sílu k dobrému boji, které vedeme. O jakém boji mluví apoštol ve svém dopise Timoteovi?

*... abys ... bojoval dobrý boj a zachoval si víru i dobré svědomí...
(1Tm 1,19)*

Dobrý boj, který vedeme, je bojem víry. Je to boj o víru jednou provždy odevzdanou svatým. Je to boj o dobré svědomí. Podívejme se na tyto dvě věci trochu blíže, abychom porozuměli, jak souvisí s kontextem celé první kapitoly 1. Timoteovi. V originálním textu není na začátku devatenáctého verše spojka, ale je tam přechodník přítomný slovesa mít (KRAL, ČSP) – máje nebo ještě lépe Pavlík – zachováváje si víru a dobré svědomí. To nám ukazuje na charakter boje, který máme bojovat – je to boj o víru a ve víře, je to boj o pravdivost víry, je to boj o dobré svědomí. Celá podstata tohoto boje spočívá v tom, aby si Timoteus zachoval víru a dobré svědomí. Což je refrén celého prvního listu Timoteovi – jsou to slova, s nimiž se opakovaně a nejrůznějších podobách setkáváme v tomto listě stále znovu:

*Dávej pozor na své jednání i na své učení. Buď v tom vytrvalý.
Tak posloužíš ke spasení nejen sobě, ale i svým posluchačům. (1Tm 4,16)*

To je dobrý boj, který vedeme. To je nejlepší odpověď na všemožné falešné učení, které se šíří napříč církvemi. Podle Pavla je právě toto způsob, jak bude Timoteus nejlépe připraven na umlčení falešných učitelů. Pavel ho tedy na prvním místě povzbuzuje k tomu, aby si zachoval víru.

Zachoval si víru

Co si máme na tomto místě představit? Co je to víra? Boží slovo říká:

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. (Žd 11,1)

Křesťanská víra, taková víra, která vede ke spasení, se skládá z několika „součástí“ – tento verš popisuje tři věci, které spolu dohromady tvoří křesťanskou víru. Jednak je tady obsah víry, tedy skutečnost, na kterou se spoléháme. To je něco, co souvisí s *poznáním*. Jedná se o zprávu evangelia, je to skutečnost, které věříme, je to informace, která musí být naprosto pravdivá a spolehlivá. Pokud byste se spolehli na to, co není pravda, budete zklamáni. I kdybyste sebevíc věřili tomu, že metrem dojedete do Ústí nad Labem, budete zklamáni. Můžete se spoléhat na to, že když se budete klanět kameni, tak vás to zachrání. Ale budete zklamáni, protože to je lež. Můžete se spoléhat na to, že Bůh na soudu nějak přimhouří oči a přihodí na misku vah nějaký ten dobrý skuteček, který jste náhodou spáchali, ale budete zklamáni, protože tak to rozhodně nebude. Nebo se můžete spoléhat na to, že Ježíš čeká na vaše rozhodnutí a protože jste se pro něj rozhodli, budete zachráněni. Ale znovu budete zklamáni, protože ani to není pravda. Mohli bychom mluvit o tom, že tady je intelektuální část víry – je tady nějaký soubor pravd, na které se spoléháme. Musí se jednat o pravdu, která bude průkazná, doložitelná a nezpochybnitelná. Musí se jednat o pravé evangelium, které Pavel v našem textu shrnul slovy:

Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,15)

Toto je místo, kde víra souvisí s doktrínou, tedy s učením. Proto mluvíme o tom, že se potřebujeme držet čistého učení Božího slova. Ale samotná čistota učení nestačí! Tím neříkám, že není důležitá – říkám, že je naprosto nezbytná, ale nestačí. K čistotě učení musíme

připojit ještě *přesvědčení*, tedy jistotu. Jsme si jisti tím, co nevidíme. Nikdo z nás neviděl Krista, přesto v něj věříme.

Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte. (1Pt 1,18)

K tomuto přesvědčení musí být připojeno ještě *spolehnutí se, důvěra*. Mohu vědět o nějakých věcech – mohu vědět o Kristu, mohu být o něm přesvědčen. Mohu si být jistý tím, že Kristus žil, zemřel, vstal z mrtvých a žije. Ale pokud se na to nespolehnu, tak to není skutečná víra. Pokud tomu nebudu naprosto bezvýhradně důvěřovat, nebudu spasen. Spolehnutí se, důvěra, se projeví poslušností, jednáním, skutkem víry – projeví se tím, že pravda, kterou jsem poznal, a o které jsem přesvědčen, se stane součástí mého života, tedy promění moje jednání, protože budu podle této pravdy, podle tohoto svého přesvědčení, jednat! Kdykoliv v Božím slově čteme o víře, potřebujeme mít na paměti všechny tři tyto části – *poznání, přesvědčení i spolehnutí se*. I když je v různých textech a na různých místech položen důraz na některý z těchto prvků, vždycky tam budou obsaženy všechny tři. Když Ježíš říká ženě, která trpěla dvanáct let krvácením, že její víra jí zachránila, zdůrazňuje ono spolehnutí se, které tu ženu vedlo k tomu, že šla za tím, kterého poznala jako zaslíbeného Mesiáše, a o kterém byla přesvědčena, že on jediný jí může pomoci – proto se protlačila zástupem, aby se dotkla alespoň třásní jeho šatu. Když Ježíš říká:

Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! (J 14,11)

Zdůrazňuje ten přesvědčení. Podívejte se na to, co dělám a přesvědčte se o tom, že jsem tím, za koho se prohlašuji. A jestli nevěříte slově, podívejte se na skutky, které jsou dostatečným svědectvím.

Když nevlastní bratr Ježíše Juda píše křesťanům, aby zápasili o víru jednou provždy odevzdanou svatým (Ju 3), zdůrazňuje onen první, doktrinální aspekt víry – klade důraz na čisté učení, bez kterého nemůže existovat zdravá zachraňující víra. A totéž je důrazem také našeho textu.

V pátém verši první kapitoly Pavel psal o upřímné víře, nepokrytecké, tedy pravdivé víře. V patnáctém verši mluví o věrohodném slovu a nyní o tom, aby si Timoteus tvářil v tvář falešným učitelům, kteří převraceli pravdu, zachoval víru. To je boj, který musí vést – aby zůstal

v pravdě Božího slova, aby měl víru, která bude skutečnou, pravou, nepokryteckou vírou. Aby věřil věcem, na které se může skutečně spolehnout. Je to jenom pravda, která může člověka osvobodit a je to zase jenom pravda Božího slova, která člověka také posvěcuje. A to je náš zápas – musíme zápasit o to, abychom věřili pravdě. Abychom nebyli jako Hymenaios a Alexandr, kteří ztroskotali ve víře. Co to znamená? Dali se na prázdné řeči (v. 6) a to je vedlo k rouhání, tedy ke lživému, falešnému mluvení o Bohu. S tím úzce souvisí ta druhá věc, k níž Pavel povzbuzuje Timotea v jeho boji za zachování si víry, a to je:

Dobré svědomí

Musíme rozumět tomu, že lidské svědomí a ani lidský rozum nejsou neomylné, nejsou to dokonalé a bezchybné nástroje, ale jsou poškozené hříchem, jsou porušené. O nevěřících lidech Pavel říká:

Jak jejich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny. (Tt 1,15)

Jak se to projevuje? Podívejte se do dalšího verše:

Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají. Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku. (Tt 1,16)

Převrácené svědomí se na prvním místě projevuje pokrytectvím. Není to upřímná, nepokrytecká, pravdivá víra, ale je to převrácenost, která říká, že věří v Boha, ale svým jednáním to popírá. Pavel znovu popisuje takové lidi:

... budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2Tm 3,5)

Znovu nám širší kontext dobře vysvětluje, jak to vypadá:

Patří k nim ti, kdo vnikají do rodin, aby nalákali lehkověrné ženy plné hříchů, ovládané rozličnými touhami, které by se pořád chtěly učit, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy. Jako Jannés a Jambrés odporovali Mojžíšovi, tak i ti falešní učitelé odporují pravdě. Jsou to lidé se zvrácenou myslí, kteří ve víře selhali. (2Tm 3,6–8)

Všimněte si těch důrazů – lehkověrné ženy – tedy berou víru lehkovážně, nemohou přijít k poznání pravdy, odporují pravdě a jsou to lidé

se zvrácenou myslí. Co o nich Pavel říká – že ve víře selhali. Pravda a víra jsou nerozlučným párem a jejich dítětem je dobré svědomí. Kde je dobrá víra, opravdová víra zakotvená v pravdě, tam bude také dobré svědomí. To je dobrý boj, který bojujeme. To je duchovní boj, ke kterému jsme povoláni. To je boj, který může vyrůst jenom z čistého a nepokřiveného evangelia.

Věříte evangeliu? Spolehli jste se na dokonalou oběť Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty? Potom bojujte dobrý boj a usilujte o to, abyste si zachovali ryzí a neposkvřněnou víru a čisté a dobré svědomí. Kéž je evangelium motorem, který vás požene k tomu, abyste se drželi Krista vzkříšeného z mrtvých, na něm budovali základy, do něj zapustili kořeny, k němu vzhlíželi, a tak bojovali dobrý boj víry.

Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy ,opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obutí k pohotovému službě evangeliu pokoje' a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také 'přílbu spasení' a ,meč Ducha, jímž je slovo Boží'. V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia, jehož jsem vyslancem i v okovech, a svobodně je zvěstovat, jak je mi uloženo.

(Efezským 6,12–20)

VÍRA A ODVAHA: ŽÁDNÍ KRISTOVI ZBABĚLCI

Zachary Garris

O síle obvykle přemýšlíme ve fyzickém slova smyslu. Bible však často mluví o síle v souvislosti s vírou v Boha. To je vidět na konci knihy Deuteronomium, kde je Mojžíšovo kázání na rozloučenou Izraeli, když se Boží lid připravoval na vstup do zaslíbené země. Mojžíš Izraeli připomněl, že za ně bojuje Hospodin (Dt 1,21.29–31; 3,22; 20,4; 31,6.8). Proto měl být Izrael při vstupu do země „rozhodný a udatný“ (Dt 31,6.7.23). Neměli se bát Kenaanců, ale měli se bát Hospodina (Dt 4,10; 5,29; 6,13.24; 8,6; 10,12.20; 13,4; 14,23; 17,19; 28,58; 31,12.13). To vše se spojuje v závěru Mojžíšova kázání, když nabádá Izrael:

Buďte rozhodní a udatní, nebojte se a nemějte z nich strach, neboť sám Hospodin, tvůj Bůh, jde s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě. (Dt 31,6)

Mojžíš na to navázal podobným příkazem Jozuovi:

Buď rozhodný a udatný, neboť ty vejdeš s tímto lidem do země, kterou Hospodin přísahal dát jejich otcům. Ty jim ji předáš do dědictví. Sám Hospodin půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě; neboj se a neděs. (Dt 31,7–8)

Izrael měl být při vstupu do zaslíbené země odvážný, protože Hospodin šel s nimi. A Jozue měl vést Izrael odvážně, protože Bůh šel před ním a byl s ním. Stejný příkaz dal Jozuovi i sám Bůh – „Buď rozhodný a udatný ... a já budu s tebou“ (Dt 31,23). Když Bůh tento příkaz Jozuovi opakuje, spojuje odvalu s poslušností svému zákonu (Joz 1,6–9).

Jozue později vydal příkaz, který dostal od Mojžíše a od Boha, celému Izraeli: „Nebojte se a neděste, buďte rozhodní a udatní, neboť právě tak naloží Hospodin se všemi vašimi nepřáteli, proti nimž bojujete“ (Joz 10,25). Stejný příkaz „buď rozhodný a udatný“ dal David svému synovi Šalomounovi v 1Pa 28,20 (srov. 1Kr 2,2).

Odvaha, ne strach

Slova „odvaha“ a „odvážný“ se v Bibli vyskytují dohromady nejméně třicetkrát, přičemž ve Starém zákoně se často opakuje „buď odvážný“ nebo „vzchop se“ (např. Nu 13,20; Sd 20,22). Kořen slova, které je překládáno jako „odvaha“, v sobě obsahuje význam „síla“.

Příkaz v Deuteronomiu „buď rozhodný a udatný“ kombinuje toto hebrejské sloveso pro odvahu s jiným výrazem, který se ještě více vztahuje k síle. Obě slovesa v příkazu „buď rozhodný a udatný“ se tedy vzájemně zdůrazněně kombinují, aby posluchače vyzvala k tomu, aby byli silní v protikladu ke slabosti.

Příkaz „buď rozhodný a udatný“ je často stavěn do protikladu k příkazu „neboj se“, z čehož vyplývá, že bezbožný strach je formou slabosti. Tento kontrast se pravidelně objevuje, když frází „buď rozhodný a udatný“ používají Mojžíš, Jozue a David:

Buďte rozhodní a udatní, nebojte se a nemějte z nich strach ...

(Dt 31,6, Mojžíš Izraeli)

Buď rozhodný a udatný... neboj se a neděs. (Dt 31,7–8, Mojžíš Jozuovi)

Nebojte se a neděste, buďte rozhodní a udatní ... (Joz 10,25,

Jozue Izraeli)

Buď rozhodný a udatný, jednej! Neboj se a neděs! (1Pa 28,20,

David Šalomounovi)

Izraelští vůdci takto vyzývali své nástupce k odvaze tváří v tvář tomu, čeho se slabí lidé bojí. Kde taková odvaha našla svůj základ? V nezpochybnitelné síle jejich Boha. Podobný kontrast „strachu“ a „odvahy“ vidíme v Žalmu 27, který začíná otázkami: „Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach?“ (v. 1). Žalm 27 pak končí slovy: „Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!“ (v. 14). Hebrejská věta zde v Žalmu 27,14 je podobná Mojžíšovu příkazu „buď rozhodný a udatný“, jen přidává odkaz na srdce. Tento příkaz v žalmu je samozřejmě určen všem, kdo důvěřují Hospodinu. Stejný příkaz se nachází v Žalmu 31,25: „Buďte rozhodní a buďte udatného srdce, všichni, kdo čekáte na Hospodina!“

Odvaha křesťana

V Novém zákoně Ježíš řekl učedníkům: „Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (J 16,33). Slovo, které je zde přeloženo jako „vzchopte se“ je možné přeložit také jako „buďte dobré mysli“ (ČSP, Pavlík) nebo „vzmužte se“ (Žilka, Petru), tedy „buďte stateční“ (B21). Stejně slovo je ve Sk 23,11, kdy Ježíš říká Pavlovi: „Neztrácej odvahu! Jako jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčit i v Římě.“ Septuaginta (LXX) důsledně používá stejné řecké slovo k překladu hebrejského výrazu „neboj se“ (např. Gn 35,17; Ex 14,13; 20,20; 1Kr 17,13). Ve Starém i v Novém zákoně je odvaha stavěna do protikladu ke strachu. Ježíš řekl svým učedníkům a Pavlovi, aby se nebáli, ale aby byli odvážní, protože ten, který přemohl svět, je s nimi. Totéž platí pro všechny, kdo věří v Krista: Buďte odvážní, protože Ježíš je s vámi.

Podobně se v Židům 13,5–6 píše: „Buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘“ List Židům tedy cituje Boží slova určená Jozuovi, že ho nenechá klesnout ani ho neopustí (Joz 1,5; srov. Dt 31,6.8), po nichž následuje citace ze Žalmu 118,6, že protože je Bůh s námi, můžeme říci: „Nebudu se bát.“ Můžeme to říci „s důvěrou“ – nebo lépe „odvážně“, protože řecké slovo zde použité je jenom jinou formou slova, které Ježíš použil v Janovi 16,33.

Na konci svého prvního dopisu církvi v Korintu apoštol Pavel říká: „Bděte, stůjte pevně ve víře, buďte zmužilí, posilujte se“ (1K 16,13 ČSP). Slovo přeložené „buďte zmužilí“ se v Novém zákoně vyskytuje pouze zde a může znamenat „chovejte se statečně“ (*andrizomai*). V tomto smyslu má výzva „buďte zmužilí“ uplatnění i pro Pavlovy čtenářky. Avšak nejen předpona slovesa (*andr-* = muž) „zdůrazňuje mužnost“, ale odvaha je v Písmu často spojována se zbožným mužným chováním. To je vidět na spojení mezi odvahou a Božím příkazem k boji ve Starém zákoně (Sd 20,22; 1S 4,9). Vrátime-li se k těm starozákonním textům, o kterých jsme uvažovali výše, řecké slovo *andrizomai* se v Septuagintě používá v příkazu „buď rozhodný a udatný“ (Dt 31,6–7.23; Joz 1,6; 10,25; 1Pa 28,20).

Všichni křesťané mají být odvážní tím, že budou důvěřovat Kristu a nebudou se bát svých nepřátel, ale muži jako vůdci a ochránci mají projevovat odvahu zejména ve svých myšlenkách, řeči a jednání. Křesťanští muži by neměli být změkčilí nebo „zženštilí“ (1K 6,9, KRAL), ale měli by být silní a odvážní neboli správně mužní. Nemělo by nám uniknout, že 1K 16,13 kombinuje příkaz „jednat zmužile“ (neboli „být odvážní“) s příkazem „být silní“. Pavlův příkaz v 1. Korintským 16,13 je tedy v podstatě novozákonní aplikací nadčasového starozákonního příkazu „buď rozhodný a udatný“, který vyslovili Mojžíš, Jozue, David a sám Bůh. Pavel se připojuje k představitelům Božího lidu staré smlouvy a vyzývá křesťany nové smlouvy, aby byli silní v Kristu.

Žádní zbabělci pro Krista

Křesťané sice nepotřebují odvahu k tomu, aby bojovali s Kenaánci, přesto však odvahu potřebujeme. Církev a křesťané na celém světě čelí mnoha děsivým věcem – zaměstnavatelům, kteří nás chtějí ovládat, politikům, kteří nás chtějí umlčet, a pronásledovatelům, kteří nás chtějí dokonce zabít. Bůh nás vyzývá, abychom poslouchali jeho příkazy, což zahrnuje naši práci, lásku k rodině a společenství a výchovu dětí ve víře. Vyzývá nás však také k tomu, abychom byli silní uprostřed pronásledování a opozice. Taková síla nepochází ze zvedání činek (i když i to je dobré cvičení), ale z důvěry v Pána, našeho Boha.

Zjevení 21 je dobře známá pasáž o novém nebi a nové zemi. Ale všimli jste si někdy, že v seznamu hříšníků uvržených do ohnivého jezera jsou i „zbabělci“? Některé překlady zde překládají řecké slovo jako „bázliví“ (ČSP, B21), ale další říkají „zbabělí“ (Pavlík, Žilka, Petru) nebo „zbabělci“. Je příznačné, že ve Zjevení 21 jsou „zbabělci“ uvedeni na prvním místě: „Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt“ (Zj 21,8).

Ačkoli se nám to může zdát zvláštní, existuje dobrý důvod, proč jsou ve Zjevení 21 vedle vrahů a sexuálně nemravných lidí uvedeni také „zbabělci“. „Nevěrní“ nebo „nevěřící“ jsou ti, kteří Kristu nevěří, zatímco „zbabělci“ jsou ti, kteří se hlásí ke křesťanství, ale přemáhá je strach.

Navenek jsou křesťany, ale tváří v tvář pronásledování padnou. Zbabělci jsou spíše slabí a bojácní než silní a odvážní. Všichni křesťané samozřejmě bojují a naše víra se někdy může zdát slabá. Potřebujeme povzbuzení, že Bůh je s námi (Žd 13,5–6), a napomenutí, abychom se nebáli. Jedním z takových napomenutí je hrozné varování skryté ve Zjevení 21,8: Bůh je s tebou, tak se přestaň chovat jako zbabělec. Zbabělci půjdou do pekla (Zj 21,8).

Vezměme si jeden nedávný příklad zbabělosti tváří v tvář bezbožné opozici v. V roce 2021 Bethany Christian Services, křesťanská agentura pro adopci a pěstounskou péči, vyhověla státnímu nařízení a začala poskytovat své služby také homosexuálním párům. Kdyby byli křesťané v této službě odvážní a poslušní Pánu, mohli by odmítnout podřídit se a donutit stát, aby je zavřel – což by vyvolalo politickou odezvu, která by mohla stát donutit ustoupit nebo alespoň udělat z Bethany symbol odporu proti sekulárnímu bezbožnictví. Místo toho Bethany poklekla a pomáhala svým nepřátelům. Jejich příklad zbabělosti je odsouzeníhodný; Bůh takovou kompromisní zbabělost skutečně odsuzuje.

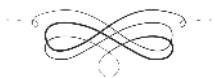
Duch odvahy

V čele křesťanských institucí stojí příliš mnoho zbabělců, kteří při každé příležitosti ustupují kulturnímu tlaku. Potřebujeme křesťany, kteří žijí celý svůj život pro Krista. Potřebujeme pastory, kteří kážou celou radu Boží. Potřebujeme rektory vysokých škol, kteří se postaví proti LGBT lobby. Potřebujeme profesory seminářů, kteří učí proti zlu bujícího sekularismu, materialismu, rovnostářství a feminismu, které zamořily celou službu evangelia. Potřebujeme církve, která vystupuje proti potratům a transgenderovým operacím prováděným na nezletilých – a zákonodárce, kteří s tím něco udělají.

Potřebujeme muže, jako byl král Ása, který skrze proroka Azarjáše slyšel od Božího ducha, že Hospodin bude „s ním“ a že má „jednat rozhodně“ (2Pa 15,1–2.7). Ása se skutečně „vzchopil“ a vymýtil „ohyždné modly“ ze země, opravil Hospodinův oltář u chrámu a vedl Izrael k uctívání Boha a ke smlouvě s ním (2Pa 15,8–15). Odvaha v Pánu by měla vést Boží lid k tomu, aby strhl modly a obnovil uctívání vzkříšeného Krista.

Máme před sebou mnohá nebezpečí, ale Bůh je s námi – tentýž Bůh, který vedl Izrael k vítězství v Kenaánu a vzkřísil Krista z mrtvých. Jeho Duch v nás přebývá (Ř 8,9–11) a není to Duch „bázlivosti“ ani „strachu“ (2Tm 1,7; srov. 1,14). Nebojte se tedy, ale buďte silní a odvažní, neboť je to Pán, kdo jde s vámi.

www.reformation21.org

POSLÁN BOHEM

Charles Spurgeon

Posilni svou duši v přesvědčení, že tě poslal Bůh, a pak jdi. Jestliže tě poslal Bůh, kdo se ti může postavit? Královnin posel vyžaduje, abychom mu uvolnili cestu. Důstojník, který je nositelem královniny autority, je oprávněn všem osobám nařídít, aby mu pomohly. Ten, kdo jede v královské záležitosti, má přednost před všemi ostatními. Zakoušej, křesťanský příteli, že tě poslal Ježíš, a v tom bude spočívat potrava pro tvou odvahu. Věz, že máš posláni, a jdi za ním; a ať je pro každého nebezpečné postavit se ti do cesty. Ať si odpůrci uvědomí, že se někdo bude muset klidit; protože pokud tě poslal Bůh, je v tom posláni síla a energie, jimž nemůže nic bezpečně odolat. Nedělej žádný halas. Klidně snášej všechn ten rozruch, a v klidu se pusť do práce. Pokud tě poslal Bůh, budeš jako ten největší Posel, o němž čteme: „Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas,“ ale zároveň „dovede právo k vítězství“.

PREFEROVANÁ ZÁJMENA

Jeremy Walker

Všichni si vážíme biblických rad starších, na které se jako na první obracíme s prosbou o radu. Jeremy Walker nastiňuje, jakou odpověď by mohl dát na otázku, kterou obdrží u dveří modlitebny.

V mém zaměstnání mi bylo řečeno, že musím používat preferovaná zájmena. Nemohu si dovolit přijít o práci. Co mám dělat?

Je mi moc líto, že slyším takovou zprávu. Určitě se za tebe budeme modlit a pomáhat ti jako církev. Především se podívej, v jaké kultuře žijeme. Pavel popisuje společnost, v níž Bůh vydal muže a ženy nečistotě, takže v žádostech svých srdcí navzájem zneuctívají svá těla, pravdu Boží vyměnili za lež a uctívají a slouží stvoření spíše než pozeňhanému Stvořiteli (Ř 1,24–25).

To přesně vystihuje naši zkaženou společnost, v níž se setkáváme s rostoucí netolerancí vůči každému, kdo se v této věci neřídí jejími pravidly. Těmto výzvam čelí stále více z nás. Tato záležitost "preferovaných zájmen" je součástí výměny Boží pravdy za lež.

Pravdou je, že Bůh nás všechny, muže i ženy, stvořil ke svému obrazu. Ať už se v tomto pravidle vyskytují jakékoli statisticky pod míněné odchylky, Písmo hovoří jasně: existují pouze dvě fyzická pohlaví a pouze dva gendery, které těmto pohlavím odpovídají. To je Boží pravda.

Tvrdit, že gender není v souladu s pohlavím nebo že existuje více pohlaví (no, podle posledních údajů je jich údajně více než sto!), znamená vyměnit Boží pravdu za naši lež a vyvyšovat stvoření nad Stvořitele.

Za druhé, z jakého principu tedy máme vycházet? Různí křesťané k tomu přistupují různě, ale princip, kterým se řídíme, je princip lásky k Bohu a lásky k bližním. V podstatě bych se tě zeptal takto: „Miluješ Boha natolik, abys ctil jeho pravdu před lží mužů a žen? A miluješ

muže a ženy natolik, abys ctil Boží pravdu o nich nad lžemi, které říkají o sobě a o druhých?“

Pokud ano, nechť je tvé „on“ „on“ a tvé „ona“ „ona“! Používej zájmena, která preferuje Bůh. Kromě toho ale není třeba vyhledávat potíže: buďte moudří jako hadi a neškodní jako holubice – nescházej z cesty kvůli tomu, abys z toho udělal problém (jako by nestačilo, že už dlouho mluvíme o lidech jako o „těch“), ale ani neustupuj, když přijde chvíle, kdy je třeba se postavit za pravdu (vzpomeň si na Daniela v Babylóně).

Za třetí, a tohle se mi neříká snadno. Uvědomuji si, že tvoje práce je ohrožena. Chtěl bych tě vzít zpátky do života prvotní církve. Tertulián, jeden z církevních otců, hovořil s jedním obráceným zlatníkem, který se při své práci zabýval výrobou modlářských sošek. Bojoval se svým svědomím a hádal se s Tertuliánem: „Člověk musí přece z něčeho žít!“ volal. Opravdu musí?“ zeptal se ho pastýř.

Vím, že toto téma se dotýká našeho domova, ale právě zde čelíme zkoušce naší věrnosti Kristu jako ti, co nesou kříž (Lk 9,23–26). Vzpomeň si, co řekl Hospodin Ělímu: „Ty, kdo mě ctíš, poctím, ale ti, kdo mnou pohrdají, budou zlehčeni“ (1S 2,30) – zde je povzbuzení i varování.

Je nám řečeno, že člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst (Mt 4,4); tvůj nebeský Otec ví, co všechno potřebuješ, a vyzývá tě, abys hledal především Boží království a jeho spravedlnost s klidnou jistotou, že ti bude přidáno vše potřebné (Mt 6,31–34).

Z toho vyplývá něco i pro církev: Kristus slíbil, že není nikoho, kdo by opustil dům nebo rodiče nebo bratry nebo ženu nebo děti pro Boží království, kdo by nedostal mnohonásobně více v tomto čase a v budoucím věku život věčný (Lk 18,29–30).

Pod Bohem máme povinnost naplnit jeho zaslíbení tím, že se budeme chovat jako pravá Boží rodina, zejména ve vztahu k těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost (Mt 25,37–40). Budeme se tedy za tebe modlit, stát při tobě a podporovat tě, Bůh nám pomáhej.

www.evangelical-times.org

UŽITEK NEMOCI

J. C. Ryle

Vím, jaké utrpení a bolest přináší nemoc. Uvědomuji si utrpení a bídu, které s sebou často přináší. Nemohu ji však považovat za jednoznačné zlo. Vidím v ní užitečné opatření, které má omezit ničivé působení hříchu v lidských duších. Kdyby člověk nikdy nezhrěšil, nebyl bych schopen rozpoznat přínos nemoci. Ale protože hřích je na světě, vidím, že nemoc je přínosem. Je to požehnání stejně jako prokletí. Připouštím, že je to drsná škola, ale nemoc je skutečným přítelem lidské duše.

Zde jsou některé z výhod, které může nemoc poskytnout:

Nemoc pomáhá lidem, aby si připomínali, že jsou smrtelní

Většina z nich žije, jako by nikdy neměla zemřít. Hledí si obchodu, potěšení, politiky nebo zábavy, jako by země byla jejich věčným domovem. Plánují a spřádají plány do budoucna jako bohatý blázen v podobenství, jako by měli dlouhou smlouvu na život a měli navždy žít na tomto ubohém světě. Těžká nemoc někdy tyto iluze zdaleka rozptýlí. Probudí člověka z jeho snění a připomene mu, že musí nejen žít, ale i zemřít. A to je, jak zdůrazňuji, nesmírně dobré.

Nemoc pomáhá lidem vážně přemýšlet o Bohu, o své duši a o tom, co přijde po smrti

Většina lidí si ve dnech zdraví na takové myšlenky čas nenajde. Nemají je rádi. Odkládají je. Považují je za obtěžující a nepříjemné. Těžká nemoc má někdy úžasnou moc tyto myšlenky posbírat, shromáždit je a postavit je před oči lidské duše. I takový zlý král jako Ben-hadad dokázal v nemoci myslet na Elišu (2Kr 8,8). Dokonce i pohanští námořníci, když měli smrt na dohled, se báli a „každý volal

ke svému bohu“ (Jon 1,5). Je jisté, že všechno, co pomáhá lidem takto přemýšlet, je dobré.

Nemoc pomáhá obměkčit lidská srdce a naučit je moudrosti

Přirozené srdce je tvrdé jako kámen. Nevidí nic dobrého v ničem, co není z tohoto života, a nenachází žádné štěstí jinde než v tomto ubohém světě. Dlouhá nemoc někdy dokáže tyto představy napravit. Odhaluje prázdnotu a planost toho, co svět nazývá „dobrymi“ věcmi, a učí nás držet je volnou rukou. Obchodník zjistí, že peníze samy o sobě nejsou vším, co srdce potřebuje. Žena světa zjistí, že drahé oblečení, románová četba, plesy a opery - to jsou chabí utěšitelé v pokoji nemocného. Všechno, co nás nutí přehodnotit váhu a míru pozemských věcí, je jistě skutečným dobrem.

Nemoc nám pomáhá pokořit se

Všichni jsme přirozeně pyšní a povýšení. Mállokdo, i ten nejchudší, je prost náklady pýchou. Najde se jen málo lidí, kteří se na někoho jiného nedívají svrchu a tajně si nelichotí, že „nejsou tak špatní jako ostatní lidé“. Nemocniční lůžko je mocným krotitelem takových pyšných myšlenek. Vnucuje nám mocnou pravdu, že všichni jsme ubozí červi, že „přebýváme v hliněných domech“ a že nás „rozmáčkne snadněji než mola“ (Jb 4,19) a že králové i poddaní, páni i služebníci, bohatí i chudí – všichni jsme umírající tvorové a brzy budeme stát bok po boku u Božího soudu! Při pohledu na rakev a hrob není snadné být hrdý. Je tedy nepochybně dobré cokoli, co nám dává tuto lekci.

A konečně, nemoc pomáhá prověřit lidskou víru – zda zachraňuje, nebo ne

Na zemi není mnoho lidí, kteří nemají vůbec žádnou víru. Ale jen mállokdo má náboženství, které snese přezkoumání Písmem. Většina

z lidí se spokojí s tradicemi převzatými od rodičů a nedokáží uvést žádný platný důvod pro svou naději na nebe.

A právě nemoc je někdy pro člověka nanejvýš užitečná, když odhalí naprostou bezcennost základů jeho duše. Často mu ukáže, že nemá nic pevného pod nohama a nic pevného pod rukama. Přiměje ho zjistit, že ačkoli může mít nějakou formu náboženství – celý život uctívá „neznámého boha“. Mnohé vyznání, které na klidných vodách zdraví vypadá dobře, se na rozbouřených vlnách nemocničního lůžka ukáže jako naprosto nesolidní a neužitečné!

Zimní bouře často odhalí nedostatky lidského obydlí. Stejně tak nemoc často odhalí, že duše člověka je bez milosti. Jistě je dobré vše, co nás nutí odhalit skutečný charakter naší viny.

Neříkám, že nemoc poskytuje tyto výhody všem, ke kterým přijde. Nic takového netvrdím! Nemoc každoročně srazí na kolena myriády lidí, kteří se pak uzdraví – a kteří si z nemocničního lůžka zjevně nevezmou žádné ponaučení a znovu se vrátí do světa! Myriády lidí každoročně procházejí nemocí a jdou do hrobu – a přesto ze své nemoci schopni získat více duchovních zkušeností než zvířata, která hynou! Zkrátka žijí jako zvířata a umírají jako zvířata.

To jsou strašné věci. Ale jsou pravdivé. Stupeň mrtvolnosti, do kterého může dospět lidské srdce a svědomí, je tak hluboký, že nemohu ani předstírat, že ho dokážu pochopit!

Dokud jsem se nepokořil, bloudíval jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl. (Ž 119,67)

Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením. (Ž 119,71)

Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokořil mě pravdou. (Ž 119,75)

BŮH MÁ TŘI SEKERY

J. R. Miller

Bůh má tři sekery! Jednu používá při *prořezávání* svých stromů, aby plodné větve přinášely více ovoce. Touto sekerou není soud nebo ničení - ale milosrdenství a požehnání. Je to dobrý, plodný strom – který pocítí její ostré ostří.

Každou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. (J 15,2)

Bůh má ještě další sekeru, kterou používá pouze k soudu, když kácí stromy, které po veškeré jeho péči nepřinášejí žádné ovoce. „Sekera je už na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně“ (Mt 3,10). Tento obraz je velmi sugestivní. Sekera u kořene stromu nebo pozvednutá v ruce dřevorubce, aby ji zasekl, ukazuje, že soud se blíží, visí připraven dopadnout. Každou chvíli může být strom pokácen!

Vytni jej! Proč má kazit i tu zem? (Lk 13,7)

Sekera *smrti* skutečně leží po celou dobu u kořene každého života. Není chvíle, kdy by neplatilo, že mezi námi a smrtí je jen vlásek! Celý život je velmi kritický. V žádném dni není okamžik, kdy by se nemohly zvrátit všechny osudy věčnosti. Pro nesmrtelnou duši je jistě neko- nečně nebezpečné, když i jen hodinku odpočívá u sekery soudu, a čeká na úder, který navždy ukončí čas milosti! Jen ta největší hlou- post může zaslepit lidi vůči takovým životně důležitým záležitostem!

NEZÁVISLÉ CÍRKVE

Clifford Pond

Boží lid byl ve starozákonní době ztotožňován s izraelským národem. Církev byla národem - národ byl církví. Z tohoto vzoru vychází myšlenka národní církve a spolu s ní i kontrola místních církví národními nebo regionálními autoritami. Někdy je tato autorita politická. Například britský parlament vykonává určitou kontrolu nad anglikánskou církví a rozhoduje o takových záležitostech, jako je jmenování biskupů nebo revize modlitební knihy. V jiných případech vykonávají kontrolu zvenčí místní církve církevní představitelé v radách nebo synodách, jako je tomu u našich presbyteriánských přátel. Tyto systémy jsou postaveny na starozákonních strukturách a neberou v úvahu jasné rozdíly mezi novozákonními církvemi a režimem starozákonní doby. To je princip, který stojí za tím, že se mnohé nezávislé církve v komunistických a jiných zemích odmítají registrovat u státu. Nechtějí trpět politické zásahy do svých místních církevních záležitostí.

Ale i ve starozákonních dobách jednaly kmeny často nezávisle na sobě; zejména pak se to týkalo „ostatku“ uvnitř Izraele, který začal být uznáván jako lid věrný Hospodinu (Jer 23,3; Mal 3,14–17), zatímco zbytek národa mu byl nevěrný. Právě na tento ostatek Hospodin pohlížel a vyslyšel jejich modlitby. Ti byli pravým Izraelem (Ř 9,6) a všichni věřící v Ježíše Krista jsou s nimi jedno (Ga 3,13–14; 29), takže kontinuita od Starého k Novému zákonu není strukturální, ale duchovní. To potvrzuje i skutečnost, že smluvní požehnání zaslíbená v Jeremjášovi (31,33–34) vztahuje pisatel listu Židům (8,7–13) na novozákonní věřící.

V izraelském národě nám Bůh dal mnoho obrazů duchovní pravdy. Národ, stánek a chrám, kněžství a oběti nám poskytují cenné obrazy díla Ježíše Krista a života jeho lidu (1 Pt 2,4–10). Všechny tyto aspekty starozákonního života a bohoslužby ukazují na Ježíše Krista a duchovní tělo věřících, jeho církve. Bylo by proto chybou přenášet je fyzicky a materiálně do novozákonní doby.

V Novém zákoně existovaly církve složené ze znovuzrozených věřících v Ježíše Krista nezávisle a bez vnější kontroly. Jejich Pánem byl Ježíš Kristus, který byl přítomen a předsedal jejich shromážděním (Mt 18,20). Ve Vyznání víry z roku 1966 čteme následující:

Povinností každého věřícího, který chodí v bázni Páně, je připojit se k místní církvi kvůli vlastnímu posvěcení a zachování svědectví evangelia. Takové církve, které mají v čele Krista, jsou mu odpovědné za svou vlastní správu a v tomto ohledu jsou nezávislé na jakékoli jiné formě kontroly, ať už církevní nebo státní. Mají plnost Boží a je jim svěřeno správcovství evangelia, obrana pravdy, kázeň neukázněných členů, ustanovování služebníků a vykonávání Pánových ustanovení (křest a Památka Páně).

Mt 18,15–20; Ef 1,22–23; Sk 13,1–4; 1K 5; 2Te 3,6; 1J 4,1; Zj 2 a 3.

(We Believe [Věříme], vyznání víry reformovaných baptistů z roku 1966, vydalo nakl. Grace Publishing Trust)

Každá církev byla zodpovědná za svou vlastní správu, kázeň, službu, společenství a evangelizaci. Dopisy v Novém zákoně, které představují autoritativní Boží slovo, byly adresovány místním církvím a očekávalo se, že budou plnit pokyny v těchto dopisech, ať už jde o vzájemnou lásku, kázeň neukázněných členů, obranu a hlásání evangelia nebo ustanovování svých vedoucích. Existovala pouze jedna vnější autorita, a to byli apoštolové. Ale dokonce i oni nařizovali místním sborům, aby své problémy řešily samy (1K 5; Fp 2,12–13). Neřekli jim, aby čekali na to, až bude přítomen apoštol, aby mohl přímo uplatnit svou autoritu, ani je neodkázali na žádnou jinou církevní autoritu, ba naopak, nabádali sbory, aby jednaly samostatně.

Mohlo by se zdát, že situace v církvích v Asii, v době, kdy apoštol Jan obdržel sedm dopisů od Pána slávy (Zjevení 1-3), volala po nějaké vnější autoritě, pokud by to byl způsob, jakým by Pán chtěl řešit jejich četné problémy. Každá církev je však oslovena samostatně a každá církev má aplikovat Pánovy pokyny ve své vlastní režii. Po Letnicích uplynulo dost času na to, aby se prosadila nějaká synodální

nebo jiná církevní struktura nebo aby byl jmenován „biskup“; to však nebyl Pánův plán pro církve. Každá z nich byla odpovědná přímo jemu.

Slovo „církev“ nebo „ekklésia“ se v Novém zákoně používá třemi způsoby. Někdy se používá jako označení pro setkání občanů (Sk 19,39). Jeho duchovní použití se omezuje buď na celkové společenství Pánova lidu – vyvolených (Žd 12,23), nebo na místní společenství tohoto lidu (1K 1,2). Slovo „církev“ se nikdy nepoužívá pro označení skupiny církví v určité zeměpisné oblasti, např. anglikánská církev, nebo ve smyslu denominace, např. metodistická církev.

Místní církve jsou pak osvobozeny od veškeré vnější církevní autority, což však neznamená, že by mezi sebou neměly žádné vztahy.

CÍRKEV

Lid Boží

Všichni Boží vyvolení, kteří kdy žili, žijí nebo budou žít, tvoří jedinou pravou obecnou církev. (Zj 5,9–10)

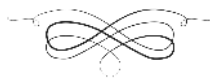
Boží lid v době Nového zákona

Během celé historie měl Bůh vždy v každé generaci svůj lid. Ale teprve den letnic je historickým počátkem církve. Církev je složená z Židů a pohanů a neřídí se zákonem Mojžíšovým, ale zákonem Kristovým. (Ef 2,11–22; Ko 1,15–20)

Místní církve

V době nové smlouvy je místní církev viditelným vyjádřením Kristovy církve. Všem věřícím je přikázáno shromažďovat se v místní církvi a navzájem se budovat ve víře. (1K 12; Žd 10,24–25; Sk 2,42–47; Zj 1,4–3,22)

(Z rozšířeného vyznání víry Spolku Soli Deo Gloria)

E-SHOP SOLI DEO GLORIA

– jk –

Milí čtenáři, s radostí vám chci oznámit dobrou zprávu, že se mi konečně podařilo zprovoznit internetový obchod, takže v dohledu je kniha, kterou bych vám chtěl tímto způsobem nabídnout. Je to kniha krátkých zamyšlení z žalmů a jmenuje se *Žalmy pro potěšení srdce*.

Zprovoznění internetového obchodu pro mě bylo velkou brzdou, která mi bránila věnovat se psaní. Snažil jsem se vytvořit e-shop na těchto stránkách pomocí redakčního systému, na němž jsou postavené, ale nakonec jsem to kvůli časové i technické náročnosti celé věci vzdal a našel jiné řešení. Výsledkem je pronájem přednastaveného internetového obchodu, což má svá omezení, nicméně v tuto chvíli to splňuje všechno, co je potřeba.

Pokud byste tedy chtěli podpořit tyto webové stránky nebo tento časopis, můžete to nyní udělat také tím, že si objednáte výše zmíněnou knihu. V tuto chvíli je kniha v předprodeji za sníženou cenu, takže neváhejte a knihu si objednejte. Za tuto cenu bude možné knihu objednat do okamžiku jejího vydání. Na knize probíhají poslední korektury a následně půjde do tisku. Předpokládáme, že bude k dispozici v druhé polovině září.

Dá-li Bůh, objeví se zde zanedlouho také další knihy, ať už mé (jako např. další každodenní zamyšlení z knihy *Příslaví* či již dříve zmiňovaný výklad proroka Abakuka), nebo třeba různé spisy starších českých autorů (Jan Hus – pomalu se blíží k dokončení převodu do současné češtiny Husova spisu *O šesti bludech*), nebo denní zamyšlení Charlese Spurgeona. A postupně budou přibývat další.

Jestliže čerpáte ze služby Soli Deo Gloria nějaký duchovní užitek, budu rád, když budete šířit povědomí o časopise i webových stránkách, když budete sdílet publikované články na sociálních sítích nebo i fyzicky.

ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE

Jaroslav Kernal

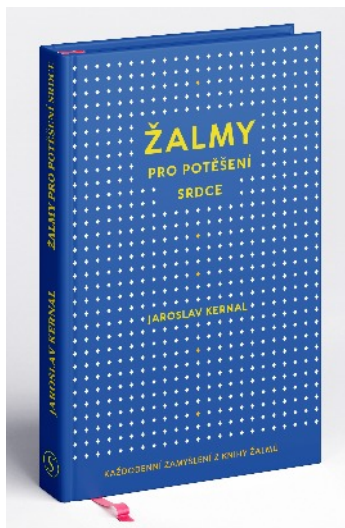
Krátká zamyšlení na na každý den obsažená v této knize postupně procházejí knihou Žalmů od začátku do konce. David, ve svých písních a básních vylévá své srdce před Hospodinem, odhaluje svou touhu po Pánu a skrze Ducha svatého ukazuje všem věřícím, jak mohou uctívat Pána v Duchu a v pravdě, jak mohou být opravdoví a sví ve vztahu k Bohu. Proč nezačít nový den chválou, která naplní radostí srdce a potěší Boha?

Rozměr: 110 x 160 mm

Pevná s přebalem a záložkou

Počet stran: 212

Cena: 280,00 Kč

Uvedená cena je za knihu v předprodeji a je platná pouze do vydání knihy (září 2023).

www.eshop.solideogloria.cz

Vnímám bytostnou potřebu zaměřit se na Boha hned po probuzení. Předat Bohu den, který mi on z milosti daroval. Ne vždy se mi to však podaří... Myslím si, že tato kniha z pera mého dlouholetého přítele a bratra v Kristu tomuto účelu dobře poslouží. Nejen mně, ale i celé mé rodině. A věřím, že i vám, kteří se do ní začtete. Kratičká zamyšlení nad kratičkými výňatky z té nejlepší modlitební knihy pod sluncem: To jsou Žalmy pro potěšení srdce. Kratičká zamyšlení, která nás povedou přímo k Ježíši Kristu.

Petr Kulík, farář FS ČCE v Javorníku nad Veličkou

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2023